

end staa paa, naar deres Børn egne sig dertil, skulle have lige Ret og Adgang til at lade dem gaa denne Vej.

Flerallet Ændringsforslag Nr. 18 indeholder for 13de Lønningsklasse en ret stærk Beklipning af det oprindelige Forslag. Jeg skal nævne et Eksempel, som angaar 13de Lønningsklasse II, de kvindelige Assistenten. Det er et Eksempel paa, hvad der i dette Forslag ikke er saa godt. Jeg har faaet Brev fra en kvindelig Postekspedient, der er ansat under de gamle Forhold med en Løn fra 1,100 til 2,600 Kr. Det forekommer mig, at naar en Ekspedient har faaet en saadan Ansættelse i Henhold til den gamle Lov, har hun en vis, i hvert Fald moralsk, Ret til at vente, at de paagældende Lønsatser blive respekterede. Men nu foreslaar Flerallet, at Slutlønnen endog nedsættes til 2,100 Kr. Derved vil denne kvindelige Postekspedient faa den Slutløn, hun ved sin Ansættelse fik Løfte om, reduceret med endog 500 Kr. Det forekommer mig ret betydeligt. Mange Lidelsesfæller har vedkommende Dame vel neppe, men det forekommer mig, at der i saadanne Tilfælde gøres en ret stor Uret, og at det derfor er naturligt, at man i Udvalget tager dette og lignende Forhold op til fornyet Overvejelse inden tredie Behandling. Jeg tvivler ikke om, at det ved forenede Anstrengelser kan lykkes at finde en Løsning, hvorved der bødes noget paa den Uret, der unægtelig gøres mod enkelte af de Mennesker, Lovforslaget omfatter.

Det Mindretal, hvortil jeg hører, foreslaar ogsaa en Nedsættelse for denne Lønningsklasse, men har dog ikke kunnet gaa saa langt ned som Flerallet, idet vi, da Rammerne ere fastslaaede, have forudsat, at det ikke nyttede at stille Ændringsforslag, der medførte nogen Udgift ud over det oprindeligt foreslaaede, men at vi, da vi foreslaa Forhøjelse af Lønnings-tillægene i 12te Klasse, maatte skaffe Kompensation og derfor under Nr. 20 og 21 have foreslaaet en Nedsættelse af Lønsatsen. Dette Forslag maa altsaa ses i Forbindelse med Ændringsforslag Nr. 17.

Af et Par Bemærkninger i Begyndelsen af mit Foredrag vil man forstaa, at Ændringsforslag Nr. 29 er jeg en Modstander af. Det forekommer mig, at alle de Embeds- og Bestillingsmænd, der her er Tale om ved Forelæggelsen af et Lovforslag som dette, have faaet et Løfte, som man ikke ved et saadant Ændringsforslag er berettiget til at beskære. Jeg

skal derfor tilraade det høje Ting at stemme mod Ændringsforslag Nr. 29.

Hvad Ændringsforslag Nr. 31 angaar, kan jeg henholde mig til de Udtalelser, der, om jeg opfattede dem rigtigt, faldt fra den foregaaende Taler. Spørgsmaalet Tantième har jo været behandlet i Udvalget. Ogsaa jeg hørte til dem, der vare Modstandere deraf, og naar man overhovedet tog Tantièmen bort fra de fleste af de ansatte, forekommer det mig, at man burde være gaaet rationelt til Værks og have gennemført Princippet ogsaa oppe i Toppen. Jeg kan indrømme, at det maa ske kunde have sin Vanskelighed, men paa den anden Side forekommer det mig, at man kunde have naaet, om ikke straks saa dog senere, et Resultat derved, at man havde ladet Tantièmen bortfalde for alle de Embedsmænd, der ogsaa i Fremtiden efter Lovforslaget skulle oppebære Tantième. Jeg har aldrig været begejstret for Tantièmen, og jeg tror, det havde været rigtigt, om man havde kunnet gaa den Vej helt at komme bort derfra. Der har imidlertid ikke været Ørenlyd for disse Anskuelser indenfor Udvalget, og som Følge deraf har jeg ikke stillet noget selvstændigt Ændringsforslag, men sluttet mig til Flerallets Ændringsforslag om Nedsættelse, om end kun i meget ringe Grad.

Ogsaa det Udvalg, der var nedsat for at finde en Værdimaaler, har været omtalt her i Salen. Jeg deler ikke ganske de Betragtninger, der kom frem fra den ærede sidste Taler, jeg mener tværtimod, at skulle vi naa frem paa dette Felt, skal man indskrænke sig saa vidt muligt til enkelte Ting og ikke have saadanne Værdimaalere i alle mulige forskellige Ting. Det vil blive vanskeligt at finde en retfærdig Løsning, saa vanskeligt, at det rimeligvis bliver umuligt at praktisere. Skal man have noget i den Retning — og det vilde vist ikke være ganske ueffent — saaledes, at ogsaa Embeds- og Bestillingsmænd i de gode Aar kunde faa Andel med den øvrige Befolkning i Fordelene ved de gode Konjunkturer, men ogsaa i de daarlige Tider komme til at dele Lod og Livsvilkaar med den øvrige Befolkning, saa vilde det vistnok være ganske forstandigt og godt, men man kommer vist til at indskrænke sig til de væsentlige Ting, og det er hovedsagelig Smør, Brød og Flæsk, som betinger Velstanden for den øvrige Del af Befolkningen, for dem, der i høj Grad skulle være med til at yde disse Lønninger. Jeg tror ikke, at man naar en Løsning af dette Spørgs-